

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ALEXANDRU CANTACUZINO

PENTRU CHRISTOS

Printul Alexandru Cantacuzino
Editura Evdokimos
Fundăția Profesor George Manu
2018

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

PRINȚUL ALEXANDRU CANTACUZINO

Când am plecat de aici, gândul care muncea sufletul lui Ionel Moța și Vasile Marin, îngrijorarea noastră fierbinte, era să avem norocul, să fim ajutați de Dumnezeu, de a da o pildă de jertfă cutremurătoare.

Ceea ce umbrea, din vreme în vreme, albăstrimea limpede a privirii lui Ionel Moța, era teama să nu fim admiși, să nu fim lăsați, să fim opriți de ordinele Căpitanului de a ne împlini datoria cum o înțelegea el față de Christos, anume: să nu ne întoarcem în țară decât soldați învingători, ori răniți, ori morți.

Pe vapor, o seară, în dreptul coastelor Spaniei, am avut un apus de soare minunat, una din acele vederi feerice, care peste puterile tale de voință și de împotrivire, îți îmboldesc poftele de viață, de fericire și dorul după frumos.

Spre deosebire de Ionel Moța și de Vasile Marin, eu nu țineam la viață. Sacrificiul meu ar fi fost mult mai lesne și jertfa mai mică. Dar lui Dumnezeu îi place când culege sufletele să aleagă pe cele mai pline de sevă și mai sănătoase.

În seara aceea, în fața acelei seducătoare priveliști și lângă camarazii mei așa dornici și într-adevăr buni pentru o mare împlinire, pentru bucurii și o trăire fecundă, am avut o strângere

de inimă și nu știu cum mi-a venit să le spun:
„Mă întreb dacă vom fi primiți să luptăm pe
front. E probabil ca Franco să nu vrea să aibă
străini în armata lui?”

Ionel Moța se ridică aprig. Ochii îi sunt
încărcați de supărare. Privește lung în zare.
După un timp ne spune: „Hai să vă dau în cărți.
Cine are bani să le cumpărăm?”

În cărți ne-a ieșit destul de bine la toți.

Când a venit timpul să ne angajăm în
armata spaniolă, ne-am aflat la răscrucea a
două drumuri.

Se deschidea de-o parte calea ușoară,
cu satisfacția vanităților ieftine, războiul cu
conforturi și comodități, în uniforme ofițerești și
la adăpost.

Să revendicăm gradele noastre din armata
română și să facem paradă naționalistă pe
la statele majore sau cartierele generale ale
armatelor spaniole.

Sau să alegem calea cea mai spinoasă,
drumul aspru care suie spre culmi eterne și pe
care se plimbă moartea.

Această direcție am ales-o împotriva
oricărui raționament cuminte.

Era oare mai bine să fim cumiți?

Prima noapte a sosirii noastre în Salamanca,
am avut aceeași cameră, Ionel Moța și eu.
Generalului i s-a spus că avem posibilitatea de
a ne înrola în Legiunea Străină spaniolă, unde
însă nu puteam fi primiți decât ca soldați pe
toată durata campaniei.

Legiunea Străină spaniolă este o armată de elită a cărei faimă îi înspăimântă pe inamici. Trupa are o disciplină și o vitejie care înmărmuresc. În orele de răgaz și veselie, cântecul legionarilor din „Tercio” este: „Sunt amantul morții”. Nu a fost în acest război în Spania victorie naționalistă care să nu fi fost smulsă prin cutezătoarea lor provocare a morții și cumpărată cu sângele lor. Afirm fără șovăială: este cea mai vitează infanterie din lume.

Am stat de vorbă cu Ionel Moța târziu în noaptea aceea și ne-am hotărât. Nu punem condiții, nu ne târguim, nu vom fi cumiți.

Ne gândeam: Lasă să fie cumiți copiii noștri când vor avea de păstrat și de îngrijit o țară înflorită și roditoare și încununată cu cinste, dreptate și iubire de Dumnezeu.

Cu atâtea păcate de răscumpărat, purtând petele unei societăți lașe, desfrânate și subjugate tuturor lăcomiilor animalice, noi nu avem dreptul să fim cumiți.

Noi nu avem a păstra și a apăra decât un vis, o vedenie însoțită. Și singurul fel de a apăra un vis, de a-l scăpa de la pieire, este să-l dăruiești altora, la cât mai mulți.

Noi vom fi deci, nici cumiți, nici economi, ci risipitori cu ce avem, viața, sufletul și visurile noastre.

Voiam să luptăm ca soldați și pentru a da exemplu. Exemplu de contopire sufletească cu soldații, cu cei mici și necăjiți, a căror jertfă nu este ornată cu lauri.

Am alungat șoaptele înșelătoare ale lumii vechi: „grăbiți-vă la onoruri și fugiți de moarte.”

Noi dimpotrivă am zis: „alergăm cu veselie la moarte și respingem onorurile deșarte. Vom dobândi, dacă le merităm, distincția și respectul care se cuvin vitejiei”.

Numai așa ne vom ridica din rând cu alții. Ne-ar fi fost scârbă de noi, să trișăm și să stoarcem pe ieftin admirația legionarilor.

Am vrut ca muncitorii, sătenii și copiii din școală să știe cu neșovăitoare convingere: comandanții legionari nu își câștigă gradele și dreptul la comandă pe temei de privilegiu și de învârteală, ci încovoindu-se sub lipsuri, suferință și răni și zâmbind când șuieră moartea.

Într-o țară ca a noastră în care elitele politice, administrative, sociale se recunosc și se consacră prin abilitatea și rapiditatea de a câștiga avere, de a face carieră și de a-și tocmi laude în coloanele ziarelor jidănești, elita legionară renunță la familie, la o viață în tihnă, la prieteni, tentații, bucurii și ambiții și caută lecția aspră a mizeriei și moartea pentru reînvierea românilor.

De fapt a fost mai greu, mult mai greu pentru noi decât pentru ceilalți soldați. Am pornit, în această înfruntare a mizeriei de mai sus, de mai departe decât ceilalți camarazi soldați.

Eram toți mai în vârstă decât ei. Vârsta soldaților în „El Tercio” era între 19 și 25 de ani. Printre noi cei șapte români, domnul Clime avea 47 de ani, părintele Dumitrescu 39 de ani, Ionel